

Administrationen af Invalideloven. Ud fra denne Overbevisning tilsiger jeg da mit Partis Villighed til at arbejde for hurtig Fremme af Forhandlingerne og for Lovforslagets Gennemførelse i en Skikkelse, som alle Parter i Længden vil kunne komme til at anse som baade økonomisk overkommelig og i det hele taget rimelig.

Piper: Efter at vi i en Aarrække havde haft Sygekasseloven og Alderdomsunderstøttelsesloven, lykkedes det os for to Aar siden at faa Invalidforsikringsloven gennemført, der, om jeg saa maa sige, skulde udfylde det Hul, der var med Hensyn til dem, som var trængende og ikke faldt ind under Sygekasse- eller Alderdomsunderstøttelsesloven. Det er ret karakteristisk at lægge Mærke til, at vi i vor sociale Lovgivning begynder paa de Omraader, hvor det er nemmest at finde Kriterier for, hvem der falder ind under Hjælpen. De vanskeligste Omraader bliver skudt ud til sidst. Invaliditetsforsikringen er i sig selv et vanskeligt Omraade, netop fordi det i saa høj Grad drejer sig om et Skøn. Derfor har man ogsaa maattet oprette en ret vidtløftig og kostbar Administration til at administrere Invalidforsikringsloven. Det er et stort Apparat, den kræver. Loven har nu virket i to Aar, og da den saavel som de andre sociale Love, vi har gennemført, foreløbig maa siges at være et Forsøg, er det klart, at der efterhaanden har vist sig større eller mindre Fejl, som kræver, at man tager Loven op til Gennemsyn og Revision, og dette er Aarsagen til, at vi nu beskæftiger os med det foreliggende Lovforslag. Ved Siden af, at Forventningerne om, at man kom dem til Hjælp, der havde saa ringe Arbejdsevne, at de ikke kunde klare sig, er blevet opfyldt, har det vist sig, at der ved Lovens Udøvelse — jeg tvivler ikke om, med Rette — paa Grund af den Affattelse, Loven har, er tilfyldt forskellige Personer Understøttelser, som man i Virkeligheden reagerer imod. Der er nogle Personer, maaske ikke saa mange, med Hensyn til hvilke man paa Grund af deres hele Stilling maa kritisere, at de har faaet Understøttelse. Jeg tænker her ikke mindst paa Husmødre, som kan varetage deres Gerning, men hvem der desuagtet tilflyder Invalideunderstøttelse, og ligeledes paa Personer, som ellers, hvis de ikke var faldet ind under denne Lov, vilde være blevet hjulpet paa anden Maade, aandssvage, sindssyge, Epileptikere o. s. v. Det er disse sidste, Ministeriet har været opmærksom paa og vil lovgive om ved dette Lovforslag. Disse

Personer har lovmæssigt Krav paa Hjælp og vilde være blevet hjulpet ogsaa uden Invaliditetsloven. Det er derfor et stort Spørgsmaal, om man ikke skulde holde dem helt udenfor; i alt Fald har Ministeriet saavel som de andre Faktorer, der har haft denne Sag til Behandling, været opmærksom paa, at her var kommet et Forhold frem, som ligger udenfor det, man oprindeligt havde tænkt sig vilde falde ind under denne Lovgivning.

Lovforslagets § 1 giver Anvisning paa, hvorledes man skal forholde sig for at undgaa disse Ulemper i Fremtiden. Jeg skal ikke nægte, at da jeg gennemlæste dette Lovforslag, faldt den temmelig vidtløftige Anvisning, der gives paa, hvorledes man skal behandle disse særlige Tilfælde, mig stærkt for Brystet. Naar en Person, der er aandssvag, sindssyg eller lignende, melder sig ind i en Sygekasse, skal først Kassens Læge skønne over, om han har en Trediedel af sin Arbejdsevne. Dernæst skal Lægen og Bestyrelsen være enige. Er det ikke det, gaar Sagen til Invalidforsikringsfondens Direktion, der skal konferere med vedkommende Embedslæge, og hvis Enighed ikke opnaas, afgøres Sagen af Invalidforsikringsretten. Det er et meget vidtløftigt Apparat at sætte i Bevægelse, og jeg frygter ligesom den ærede sidste Taler for de store Administrationsomkostninger, det vil medføre. Hvis der under den nuværende Ordning gaar for meget med, og det er en af Grundene til, at man ønsker Loven revideret paa dette Punkt, vil det være meget uheldigt, om de forebyggende Midler forvolder Omkostninger, der er omtrent lige saa store eller maaske endogsaa større. Tillige er der den Ting at bemærke, som vel ikke berører det økonomiske, men som der alligevel kan være Grund til at skænke Opmærksomhed, at den nuværende Ordning begunstiger en Bestræbelse for at unddrage de aandssvage eller sindssyge for det Ophold paa Anstalt, som utvivlsomt tjener dem bedst, fordi det muligvis er mere fordelagtigt for deres Familie at tage dem ud af Anstalterne og forsørge dem i Hjemmet.

§§ 2—4 handler om det fornødne Tilsyn med Understøttelsernes Anvendelse og tilsigter at forhindre, at disse misbruges. Det er selvfølgelig heldigt, at man herved søger at afhjælpe nogle af de Mangler, der er ved den nugældende Lov, hvorfor jeg kan tiltræde disse Paragraffer.

§ 6 omhandler i Modsætning til de andre Paragraffer, der angaar de understøttede, dem, der skal yde Bidrag til